

EYVAH! UÇURTAMAM KAÇTI!

Nural Birden Akca

abm
ÇOCUK & İLK GENÇLİK

Güzel bir gündü, gökyüzünde pırıl pırıl parlayan güneş dünyaya neşeyle gülümsüyordu. Yeryüzünde herkes çok mutluydu; ağaçlar, çimenler, çiçekler sevinç içinde bu güzel günün tadını çıkarıyorlardı. Kelebekler çiçekten çiçeğe neşeyle uçuşup duruyor, kuşlar şarkı söyleyerek kanat çırpıyordu. İnsanlar da güzel havayı görünce kendilerini dışarıya atmışlar, doğanın keyfini çıkarıyorlardı.

“Yeryüzündekiler beni görünce nasıl da seviniyorlar!” dedi Güneş. “Işınlarımı biraz daha çoğaltayım da daha çok sevininler, ne de olsa cömert bir günümdeyim.”

Güneş'in keskin ışınları etrafa yayıldıkça hava daha çok ısınıyordu. Havanın alt tabakalarından biri, "Of, bu ne sıcak böyle!" diye yakındı. Isındıkça genişliyordu, derken yükselmeye başladı. "Ay, bana neler oluyor böyle! Uçuyorum!" diye telaş içinde bağırdı.

Yükseklerdeki bir hava tabakası ise sevinç içinde, "Yaşasın, uzun zamandır bu anı bekliyordum!" dedi. "Burada soğuktan donmak üzereydim. Nihayet bana da bir yer açıldı," diyerek hızla aşağıya indi.